

บทเรียนที่ 38

ละคร 4Army

GAME = 4Army

PLAY = Role-Playing

RULE = 4Army Drama

"เปิดสวิตช์" "ระบบทำงานแล้ว" "ถ่ายโอนคำสั่ง" "เฝ้าติดตาม"

เสียงอะโรนะ คล้ายได้ยินเสียงประหลาดไม่คุ้นหู ลอเรนที่จิ้งค่อยๆ
ปรือตาขึ้นอย่างงุนงง แสงสว่างขาวจ้าแยงตา เขาต้องหรือตาอยู่นานกว่า
ม่านตาจะเริ่มปรับสภาพ

ที่นี้คือที่ไหน

"สภาพสมบูรณ์ ปฏิบัติการตอบสนองปกติ ทำงานได้ 100%"

"โปรดฟัง หน้าทีของคุณคือปฏิบัติตามคำสั่งเรา"

"กรุณาอยู่นิ่งๆ จนกว่าทางเราจะให้สัญญาณ"

สิ่งที่เขามองเห็นคือ ผู้คนในชุดกาวน์สีขาวสวมผ้าปิดปากนับสิบคน
รายล้อม พวกเขากำลังปรึกษากันเองด้วยศัพท์เทคนิคหลายอย่างที่เขาไม่
เข้าใจ

พอเห็นคั้งนั้น ลอเรนก็ตกใจอย่างมาก รีบลุกพรวดทันที

"อันตราย!"

เมื่อลอเรนที่ลุกขึ้นนั่ง คนพวกนั้นต่างถอยกรูกราวกับหวาดกลัว

อะไรบางอย่าง

"ห้ามขยับ! หยุดอยู่นิ่งๆ" พวกเขาสั่ง ทำให้ลอเรนท์เอียงคอกะพริบตาปริบๆ

นี่มันอะไรกันเนี่ย ลอเรนท์ชักเริ่มสับสน จึงมองซ้ายมองขวาเพื่อสำรวจ

เขากำลังอยู่ในห้องสีขาวสะอาด แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์หลายดวงทำให้รู้สึกแสบตา เฟอร์นิเจอร์ในห้องนี้มีแต่โต๊ะซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องมือวิทยาศาสตร์ สารเคมี และหลอดทดลอง

นั่นทำให้ลอเรนท์เริ่มปวดหัว คิดหนักอย่างไม่เข้าใจ

เขามาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร ไม่สิ เขาหลับไปตั้งแต่ตอนไหน เมื่อकिन...ก็ยังคงอยู่เพลย์เซเตอร์เลยนี่นา

'ยินดีต้อนรับเข้าสู่ โหมคฝึกหัด ภารกิจของคุณในตอนนี้ คือ เรียนรู้การใช้พลังและสกลทั้งหมด'

มีเสียงระบบคังขึ้นด้วย หรือว่า...นี่เป็นเรียลเกมเพลย์นั่นหรอ

'เปิดการแนะนำการใช้งาน เมนูสกลสำเร็จรูปเริ่มทำงาน'

จากนั้นแถบเมนูเรื่องแสงวงกลมก็ปรากฏขึ้นมา แบ่งออกเป็นหกช่องหกสี มีสีแสดสัญลักษณ์ไฟ สีส้มสัญลักษณ์เมคทราาย สีเหลืองสัญลักษณ์สายฟ้า สีฟ้าสัญลักษณ์น้ำแข็ง สีม่วงสัญลักษณ์ลมพายุ และปุ่มตรงกลางเป็นสีขาว ไม่มีอักษรหรือสัญลักษณ์ใดๆ กำกับ

เมนูทุกช่องจะมีแสงเรืองรองให้กดได้ ยกเว้นสีขาวที่ไม่สามารถกดได้

'สอนการใช้งานเบื้องต้น แนะนำการใช้สกลพื้นฐานในการโจมตีเบื้องต้น ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'เฟลม' (สีแสด) เลือกเมนูย่อย 'ไฟร์'

ลอเรนท์เกาหัว ก่อนจะทำตามคำแนะนำอย่างสับสน เขาลองเอามือแตะลงตรงช่องสีแสดรูปไฟ จากนั้นก็มีแถบยับยั้งอะไรไม่รู้อีกมากมายปรากฏขึ้น เลือกแถบย่อยที่เขียนว่า 'ไฟร์'

"เหวอออ!" แล้วเขาก็ต้องตกใจสุดขีด "ร้อนนน!"

ฉับพลันมือของเขาก็ลุกเป็นไฟ ไฟไหม้!!! ลอเรนทพยายามสะบัดก
ให้ไฟมันดับ แต่มันก็ไม่ดับเสียที

"เอ...?" แต่แล้วเขากลับต้องประหลาดใจ ไม่เห็นจะร้อนเลย เขา
คิดไปเองนี่นา

กระนั้นไฟก็ยังลุกโชนอยู่ในมือของเขาจนลอเรนทตัวสั่น หรือว่า
ไฟปลอม...

'*กรุณาเลือกเป้าหมายในการโจมตี*' ตัวชี้ตำแหน่งล็อกเป้าหมาย
ย้ายไปตามทัศนวิสัยในการมองของเขา

"หา?" ลอเรนทงง โจมตี? ให้โจมตีใครล่ะ แต่ไม่นานก็เข้าใจเพราะ
มีแสงกะพริบบนร่างเจ้าหน้าที่แล็บซึ่งกำลังเฝ้าระวังเขาอยู่ห่างๆ

ให้โจมตีคนเนี่ยนะ! ลอเรนทกลืนน้ำลายเอ๋อ

'*เลือกเป้าหมายซ้ำเกินกำหนด สกิลถูกยกเลิก เข้าสู่เนื้อเรื่องหลัก
ของเกม*'

แล้วไฟที่มือของลอเรนทก็ดับไป เล่นเอาเขาถึงกับเกาหัวแกรกๆ
อย่างงุนงง แต่ยังไม่ทันได้ลองใช้ใหม่ เจ้าหน้าที่ที่ที่นั่งอยู่หน้าก็ขยับ

"การควบคุมล้มเหลว" เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเอ่ย "ทำการปลดการ
ใช้งานด่วน คิดต่อสำนักงานใหญ่ แจ้งสัญญาณเตือนภัยระดับสูงสุด!"

เจ้าหน้าที่วิ่งไปกดปุ่มสีแดงสามปุ่มที่ผนัง หลังจากนั้นไฟทุกดวงก็
เปลี่ยนเป็นสีแดง พร้อมส่งสัญญาณเสียงดังสนั่นไปทั่ว

"*ระบบรักษาความปลอดภัยระดับสูงสุดทำงาน ขอให้เจ้าหน้าที่ทุก
ท่านรีบออกจากสถานที่โดยเร็ว ศูนย์วิจัยจะทำลายตัวเองภายใน 10 นาที*"

ฉับพลันทางออกทุกทางถูกปิดตัว เจ้าหน้าที่ที่หอบอุปรกรณ์บางอย่าง
พุ่งเข้าหาเขาทันที

"เหวอออ!" ลอเรนทตกใจ รีบหลบโดยเร็ว

"การทดลองล้มเหลว ทำลายทิ้งโดยด่วน อย่าให้หนีออกไปได้"
เจ้าหน้าที่คนหนึ่งพูด พร้อมกับยิงอะไรก็ไม่รู้ใส่เขา เป็นกระสุนที่โคนแล้ว

ทำให้รู้สึกซาและอ่อนล้าลงมาก

'แนะนำการใช้สกลพื้นฐานในการทำลายล้าง ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'เทอร์ว่า' (สีส้ม) เลือกเมนูย่อย 'ไซซ์ซิม' '

แม้ลอเรนท์จะรู้สึกเบลอกก็ได้ยินเสียงจากระบบชัดเจน เขาคือใช้สกลตามคำแนะนำแบบไร้สติ

ครึนนน! ฉับพลันพื้นดินสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง หลังคาเพดานถล่มลงมา พื้นดินแยกแตกกระแหว่งเป็นทางยาว เจ้าหน้าที่ทุกคนล้วนคายเกลี้ยงในพริบตา ลอเรนท์เห็นแล้วตกใจเฮือก เมื่อถึงนั้นมัน...อะไรกัน ทำไมน่ากลัวจัง

'ภารกิจในโหมดฝึกหัดคือ หนีออกจากศูนย์วิจัยให้ทันก่อนจะถูกทำลาย สามารถศึกษาเส้นทางได้จากแผนที่'

แล้วระบบก็ปรากฏหน้าต่างแผนที่ แสดงสัญลักษณ์กะปริบตรงจุดที่เขายืนอยู่ เป้าหมายคือ ทางออกฉุกเฉิน ลอเรนท์เดินลัดเลาะช่องผนังที่พังทลาย เดินไปเรื่อยๆ จนมาถึงโถงทางเดินในอาคาร ทุกหนแห่งในที่แห่งนี้ล้วนเป็นสีขาว ไม่มีการตกแต่งใดๆ

พอลอเรนท์เข้าไปยังโถงทางเดินอีกห้องก็เห็นเจ้าหน้าที่หลายคนกำลังอพยพ เมื่อทุกคนเห็นเขาก็มีท่าที่แตกตื่น หันมาหาเขา หยิบอาวูระคมโถมตีใส่

'แนะนำการใช้สกลพื้นฐานในการป้องกันเบื้องต้น ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'แกล' (สีม่วง) เลือกเมนูย่อย 'ไซโคลน' '

เมื่อลอเรนท์กดเมื่อนั้น พลันเกิดพายุพัดโหมกระหน่ำรอบตัวเขาอย่างรุนแรง สรรพสิ่งทุกอย่างปลิวว่อนไม่เว้นแม้กระทั่งพื้นหรือผนัง เจ้าหน้าที่ที่ตั้งหลายต่างร้องโหยหวน ถูกพัดไปชนนู่นนี่นั่นจนบาดเจ็บสาหัสปางตาย

ลอเรนท์อ้าปากค้าง มือไม้สั่นไปหมด ทำไมมันน่ากลัวแบบนี้ แต่น่าแปลกที่ตัวเขากลับไม่รู้สึกถึงแรงพัดนั้นเลย รวากับอยู่ในตาพายุที่สงบนิ่ง

"เหลือเวลาอีก 8.30 นาทีก่อนศูนย์วิจัยจะทำลายตัวเอง ขอให้เจ้าหน้าที่ทุกท่านรีบอพยพโดยด่วน"

เสียงประกาศเตือนเรียกให้ลอเรนท์กลับมา มีสติค้างเคิม เขามัวแต่คิดมากไม่ได้แล้ว ต้องรีบหนีก่อน เขาจึงวิ่งไปตามทางในแผนที่เรื่อยๆ มุ่งหน้าไปยังเป้าหมาย ไม่สนใจสิ่งรอบตัว

จนกระทั่งเจอกับทางตัน มีประตูเหล็กกันไว้แน่นหนา แผนที่บอกให้ผ่านประตูนี้ไป ทำให้ลอเรนท์ได้แต่ยืนมึน

'แนะนำการใช้สกิลพื้นฐานในการเจาะระบบ ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'โบลต์' (สีเหลือง) เลือกเมนูย่อย 'อิเล็กทรอนิกส์'

"เหออออ!" จู๋ๆ มีเส้นกระแสไฟววนรอบนิ้วเขา

'ให้นำ 'อิเล็กทรอนิกส์' สัมผัสอุปกรณ์ลึกลับเพื่อทำการปิดระบบ'

ลอเรนท์ทำตามเสียงแนะนำ มองหาอยู่นานกว่าจะเจอกล่องสแกนลายนิ้วมือ พอเอานิ้วไปแตะะ ก็เกิดเสียงดังตูม เครื่องถูกชอร์ตจนเสียระบบถูกแฮ็ก ประตูก็เปิดออกทันที

เขากะพริบตาปริบๆ อย่างอึ้งทึ่ง ทำแบบนี้ได้ด้วยแฮะ

ทันทีที่ประตูเปิดออก เขาก็เจอกับฝูงหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยจำนวนมากมาย

"ภัยคุกคามระดับสูงสุดต้องทำลายทิ้ง" หุ่นยนต์พูดและระดมยิงจีปนาอูธใส่เขาโดยไม่รีรอ

'แนะนำการใช้สกิลพื้นฐานในการสกัดกั้นการโจมตี ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'ฟรีซ' (สีฟ้า) เลือกเมนูย่อย 'ไอซ์เบรก'

ฉับพลันเกิดไอเย็นรอบตัวลอเรนท์ กำแพงน้ำแข็งสูงหนาก่อตัวขึ้นมาล้อมรอบ อากาศทุกอย่างระเบิดใส่เพราะน้ำแข็งแทนที่จะโค่นร่างของเขา

'แนะนำการใช้สกิลพื้นฐานในการโจมตีสิ่งมีชีวิตประเภทอิเล็กทรอนิกส์ ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'โบลต์' (สีเหลือง) เลือกเมนูย่อย 'ไลค์นิง'

"เฮ้ยยย!" ลอเรนท์ตกใจเฮือก จู่ๆ ก็มีสายฟ้าเปรี้ยงปร้างวนรอบมือ หลังจากซึ่งใจอยู่นาน เขาก็ตัดสินใจหลบหลับตาเหวี่ยงมือไปด้านหลัง

เปรี้ยงงง!

ลอเรนท์ตื่นตระหนกจนต้องก้าวถอยหลัง เพราะแค่เหวี่ยงนิกเดียวสายฟ้าจากมือของเขาก็กระหน่ำหุ่นยนต์พังกระจายไม่เหลือซากแม้แต่ตัวเดียว

เขากลืนน้ำลายเอือก นี่มันอะไรกัน พลังพวกนี้...

เมื่อผ่านด่านหุ่นยนต์ไปได้ ลอเรนท์วิ่งไปเรื่อยๆ เหลือบมองแผนที่พบว่าใกล้จะถึงทางออกแล้ว

"เหลือเวลาอีก 2.11 นาทีก่อนศูนย์วิจัยจะทำลายตัวเอง ขอให้เจ้าหน้าที่ทุกท่านรีบอพยพโดยด่วน"

แต่เหลืออีกไม่กี่นาทีแล้ว

ลอเรนท์รีบวิ่งสุดกำลังสลัดกับมองแผนที่ แม้ว่าสถานที่แห่งนี้จะไม่คุ้น แต่เนื่องจากแผนที่บอกเส้นทางทุกอย่างละเอียดคียบ ทั้งทิศทางระยะทาง ประตูทางเข้าออก ทำให้หุ่นเวลาไปได้ใจ

"ตรวจพบภัยคุกคามอันตราย ศูนย์วิจัยทำการปิดตายอัตโนมัติ"

ลอเรนท์กะพริบตาปริบๆ ฉับพลันประตูทุกบานก็ปิดลง จะหนีไปทางไหนก็มีแต่ทางตัน ลอเรนท์ถึงกับเอ๋อไปเลย โชคดีที่เมนูสอนการใช้งานยังคงช่วยเหลือเขาอยู่

'แนะนำการใช้สภิกพื้นฐานในการพังทลายขั้นรุนแรง (ผสมผสาน) ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'เฟลม' (แดง) พร้อมกับ 'เทอร์่า' (สีส้ม) เลือกเมนูย่อย 'โวลเคโน'

ลอเรนท์เอียงคอเล็กน้อย ลองใช้สองมือกดพร้อมกัน มือซ้ายกดเมนูไฟ มือขวากดเมนูคิน จากนั้นก็มีแถบเมนูย่อยที่ต่างออกไปจากเดิม ลอเรนท์เลือก 'โวลเคโน' ตามคำแนะนำ

คumm! ทันทีทันใด แผ่นดินสั่นสะเทือน แยกออกเป็นทางยาว

ของเหลวร้อนระอุสีแดงพวยพุ่งออกมาอย่างบ้าคลั่ง

"เหวอออ!" ลอเรนท์ตกใจสุดขีด ทำไมถึงมีแม็กมาอยู่แถวนี้!

ลอเรนท์วิ่งหนีตายไปรอบๆ เขามือปิดหัวอย่างหวาดกลัว น่ากลัว
จังเลย น่ากลัวมากเลย โลกกำลังจะแตกหรือ!

ลาวากระเด็นซัดหลอมละลายทุกอย่างไม่เหลือซาก ลอเรนท์มัวแต่
วิ่งเอาตัวรอด จนไม่รู้เลยว่าลาวาไม่ทำอันตรายเขาเพราะเขาเป็นผู้ใช้สกีล

"เหลือเวลาอีก 60 วินาทีก่อนศูนย์วิจัยจะทำลายตัวเอง"

ลอเรนท์เบิกตากว้างอย่างตกใจ อีกหกสิบวินาที!

'แนะนำการใช้สกีลพื้นฐานในการเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง ให้ใช้
มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'เกล' (สีม่วง) เลือกเมนูย่อย 'เทมเพสต์'

ลอเรนท์ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำตามคำแนะนำ เมื่อคลิกใช้งาน
ลอเรนท์ก็รู้สึกเหมือนมีลมพัดโหมอยู่ใต้เท้า ผลักดันให้เขาทะยานไปด้าน
หน้าอย่างรวดเร็ว

"เหวอออ!" ลอเรนท์ตื่นตระหนก เขากำลังลอย! ลอยด้วยแรงลม!
ลอยแล้ว! บ้าไปแล้วว!

แต่ปัญหาหนักคือเขาควบคุมทิศทางไม่ได้เลย ได้แต่ลอยไปลอยมา
เคว้งคว้างชนนู่นนี่นั่นจนเจ็บปวดครวคร้าวไปทั้งตัว

'แนะนำการใช้สกีลพื้นฐานในการควบคุมทิศทาง การเคลื่อนที่ด้วย
ความเร็วสูง ให้ใช้มือหรือส่วนใดก็ได้สัมผัสเมนู 'เฟลม' (สีแดง) จากนั้น
ก็เลือกเมนูย่อย 'บลาสต์'

พอเขากดใช้กลับต้องตกใจยิ่งกว่า ไฟกำลังลุกอยู่ที่เท้าของตัวเอง!

"เฮ้ย!" ลอเรนท์พยายามเอื้อมมือไปดับ แต่มันกลับไม่ร้อนสักนิด
แกมไฟนั้นยังเป็นเหมือนไอพ่นที่ขับเคลื่อนและควบคุมทิศทางจากหลังเท้า
ด้วย

"เหลือเวลาอีก 20 วินาทีก่อนศูนย์วิจัยจะทำลายตัวเอง"

ลอเรนท์ไม่มีเวลาคิดอะไรไร้สาระแล้ว แต่ก็อดตื่นตะลึงไม่ได้ เขา
ไม่เคยเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงขนาดนี้ ถ้าไม่นับตอนเล่นเกมแข่งรถ แต่

โชคดีที่แบบนี้ควบคุมง่ายกว่า เพียงแค่ขยับเท้า ไม่ต้องมีทั้งเกียร์ ทั้งคลัทช์ ทั้งคันเร่ง ทั้งพวงมาลัย

เขาพุ่งตัวหลบหลีกสิ่งกีดขวางอย่างรวดเร็วสลัดกับมองแผนที่ เหลือบมองเห็นแถบ MP ของตัวเองลดลงไปประมาณหนึ่งส่วนสาม

เจอทางออกแล้ว! ในที่สุดลอเรนท์ก็มาถึงประตูใหญ่ของอาคาร จนได้ แต่มันถูกปิดไว้ พอเหลือบเห็นกล่องสแกนนิ้วมือข้างๆ เขาก็กดเมนู สายฟ้าฟาดใส่ทันที

ระบบถูกชอร์ต ประตูเปิดออก และลอเรนท์ก็ลอยลุดออกมาได้ ทันที

"ครบกำหนดเวลา ศูนย์วิจัยจะทำลายตัวเองทันที"

ตูมมม! โครมมม!

เสียงระเบิดดังไล่หลังมาเรื่อยๆ ลอเรนท์พุ่งตัวออกจากศูนย์วิจัย ได้ทันเวลาพอดี เขาล้มกลิ้งบนพื้นอย่างหมดแรง หันไปมองอาคารโคม ขนาดใหญ่ที่กำลังพังทลาย

ว่าแต่นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันนี่...แม้ว่าจะรอดมาได้ แต่ลอเรนท์ก็ยังคงงงไม่หาย ระหว่างนั่งพักเหนื่อยจึงมองดูพื้นที่โดยรอบ

นี่มัน...ป่าเหรอ ไม่สิ เหมือนไม่ใช่ป่าเลย สถานที่นี้คล้ายกับอยู่ กลางป่าขนาดใหญ่ แต่แห้งแล้งเสมือนต้นไม้ถูกตัดไปหมดแล้ว พื้นดิน แดงระแหง อากาศค่อนข้างร้อน แสงแดดเจิดจ้า ไม่มีสิ่งก่อสร้างใดๆ หลงเหลืออยู่เลยนอกจากอาคารที่พังพังลงไป เป็นบรรยากาศที่สมจริง สมจริง แต่ไม่ชวนให้รู้สึกรื่นรมย์สักเท่าไร

ลอเรนท์คิดว่าเขาน่าจะสำรวจสักหน่อย อย่างน้อยก็อาจทำให้นึกออกบ้างว่าที่นี่คือที่ไหน พอคิดคังนั้น ลอเรนท์จึงลุกขึ้นยืน ทว่า...

กริ่ง...เหมือนมีอะไรหล่นจากคอของเขาลงกระทบกับพื้น ลอเรนท์ ชะงัก ก้มลงมอง มีสร้อยคอโลหะบางๆ ตกอยู่ เขาเอียงคอสงสัย เจ้า สิ่งนี้มันมาอยู่กับเขาคั้งแต่เมื่อไรหว่า แต่...ก็รู้สึกคุ้นๆ อยู่นะ

เมื่อเขาหยิบมันขึ้นมาดู จึงพบว่าบนป้ายโลหะนั้นมีสลักอักษรไว้ว่า

'F.L.Y.N.N.'

ลอเรนซ์ตัวแข็งที่อ ก่อนจะเงยหน้ามองซากอาคารวิจัย ป้ายที่กำลัง
ถูกเผาไหม้มีชื่อกำกับไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่า 'แมคเจลแลน ยู.เอ็น.365'

นั่นทำให้ลอเรนซ์เบิกตากว้างอย่างตกตะลึง หลังจากนั้นเสียง
ระบบก็ดังแทรกขึ้นมา ยิ่งทำให้ลอเรนซ์มั่นใจขึ้นไปอีก

'ภารกิจโหมคฝึกหัด เสร็จสมบูรณ์ ชักซ้อมบทละครไฟร์อาร์มี
เรียบร้อย เข้าสู่เรียลเกมเพลย์ ครั้งที่ 4'

บทเรียนที่ 39

บทตัวละครเอก

ละครไฟร์อาร์มี องค์กรที่ 1 : ช่วยเหลือตัวประกัน
ตัวเอก หมายถึง ตัวละครที่รับบทบาทสำคัญในละครเรื่องนั้นๆ
อาจเป็นพระเอกหรือนางเอกก็ได้ตามแต่ความเหมาะสม

'เงื่อนไขเรียลเกมเพลย์รอบคัดเลือกละครไฟร์อาร์มี ไม่อนุญาต
ให้ใช้สก็ล อาวุธ และไอเทมใดๆ ยกเว้นสก็ล พลัง อาวุธ หรือไอเทมของ
ตัวละครที่คุณกำลัง 'สวมบทบาท' อยู่เท่านั้น'

สวมบทบาท? ลอเรนที่งุนงเล็กน้อย มองป้ายโลหะในมือที่เขียน
ว่า 'F.L.Y.N.N.' หรือว่า...

'กติกาของละครไฟร์อาร์มี

'ข้อ 1 เกมไอคอลลูกท่านจะต้อง 'สวมบทบาท' เป็นตัวละครของ
เกมไฟร์อาร์มี โดยจะแบ่งออกเป็น 3 บทบาทหลัก คือ

'1.1 บทตัวละครเอก 1.2 บทตัวละครรอง 1.3 บทตัวละคร
เสริม

'ข้อ 2 เกมไอคอลลูกทุกคนต้องแสดงคามบทบาทที่ได้รับอย่าง
เคร่งครัด มีหน้าที่ปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วง มิเช่นนั้นถือว่าแสดงไม่ผ่าน
คัดสิทธิ์จากการได้รับเกียฟอรั่มูลา

'ข้อ 3 การแสดงจะยึดตามเนื้อเรื่องของเกมไฟร์อาร์มีเป็นหลัก

อาจมีปรับเปลี่ยนบ้างตามความเหมาะสม

'ข้อ 4 เพื่อให้เกมไอคอลลสามารถแสดงได้สมจริงมากขึ้น สามารถเปิด 'โพบทละคร' ที่แถบเมนูสัญลักษณ์ '?' ได้ตลอดเวลาโดยไม่ผิดกติกา

'ข้อ 5 ผู้ชนะมีเพียงกองทัพเดียว การได้รับเกียฟอ์รุมลาจะตัดสินจากผลการแสดง ใช้เกณฑ์การให้คะแนนจากหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

'ข้อ 6 กติกาจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตาม 'องค์กร' ของละครไฟร์อาร์มี

'ข้อ 7 รายชื่อของนักแสดงบทบาทต่างๆ จะถูกเปิดเผยเมื่อถึง 'องค์กรที่ 2'

ลอเรนที่ได้ฟังกติกาแล้วอิงไปชั่วขณะ หมายความว่า...นี่คือเกมการแสดงเหอ

'ละครไฟร์อาร์มี องค์กรที่ 1 : ช่วยเหลือตัวประกัน

'เกมไอคอลลทุกคนที่ได้รับบทบาทเป็น 'ตัวละครเอก' ได้แก่ โจเซฟ นานาเนียล โคลน์, อัลเฟรโด เบลโล เบนจามิน, แองเจล่า ลา ออเครย์, ฟลินน์ แมคเจลแลน และ คร. เฟรดดี้ ไรน์สโกปี จะต้องดำเนินเนื้อเรื่องหลักของเกม โดยเพิ่มภารกิจพิเศษช่วยเหลือตัวประกัน

- กองทัพบก (โจเซฟ) : ฝึกนักโทษให้กลายเป็นทหารของกองทัพ

- กองทัพเรือ (อัลเฟรโด) : จับกุมผู้ก่อการร้ายบนเรือสำราญ

- กองทัพอากาศ (แองเจล่า) : ความเหล่าลูกทีมนักบินกลับมา ร่วมกองทัพ

- กองทัพพิเศษ (ฟลินน์) : ทำลายศูนย์วิจัยแมคเจลแลน ยู.เอ็น.

365

- กองทัพฝ่ายร้าย (คร. เฟรดดี้) : ระเบิดเมืองท่าของสหพันธรัฐ

'หมายเหตุ : ตัวประกันของทุกกองทัพจะได้รับบทเป็น 'ตัวละครรอง'

'ในภารกิจนี้ หากตัวละครเอกไม่สามารถช่วยเหลือตัวประกันได้

จะถือว่าภารกิจล้มเหลว ศักดิ์สิทธิ์จากการได้รับเกียฟอรัมูลาทั้งกองทัพ ถัดจากนี้ ระบบจะทำการถ่ายโอนบทละครให้ตัวละครเอกเป็นรายบุคคล'

หลังจากสิ้นเสียงของระบบ ก็มีหน้าจอสัญลักษณ์รูปปีปนาวูของศูนย์วิจัยแมคเจลแลนปรากฏขึ้น

'อวูธทำลายล้างพิเศษได้คเเนม F.L.Y.N.N. ภัยคุกคามระดับสูงสุด ผู้ครอบครองสิทธิบัตรยุทธโธปกรณ์อย่างถูกต้องคือแมคเจลแลน ยู.เอ็น.365 นี่คือข้อความสัญญาณตรงจากทางเรา ขอให้อวูธจงเชื่อฟังคำสั่งของคุณวิจัย หยุดการทำลายล้าง หยุดการใช้พลังใดๆ ทั้งสิ้น ขอให้เดินทางกลับมายังสำนักงานใหญ่โดยด่วน หากอวูธขัดขึ้น รหัสทำลายอวูธจะถูกปลดล็อกภายใน 60 นาที'

ลอเรนท์อ้าปากค้าง อะไรกันเนี่ย! ระหว่างที่ลอเรนท์กำลังตกใจ ก็มีหน้าต่างอีกอันแทรกขึ้นมา

'เกมไอคอลล ลอเรนท์ ฟิลด์ จากค่ายเกมเพลย์บ็อกซ์ ได้รับบทตัวละครเอก 'ฟลินน์ แมคเจลแลน' ในละครไฟร์อาร์มี บทที่ต้องแสดงคือ เดินทางไปสำนักงานใหญ่แมคเจลแลน ยู.เอ็น.365 เพื่อทำภารกิจช่วยเหลือตัวประกันให้สำเร็จ

'ตัวประกันหรือตัวละครรองของกองทัพคุณถูกควบคุมตัวอยู่ที่สำนักงานใหญ่แมคเจลแลน มีเวลาในการทำภารกิจทั้งหมด 60 นาที เปิดการใช้งานระบบเมนูสำเร็จรูป'

จากนั้นเมนูวงกลมก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง พร้อมแถบพลังต่างๆ และแผนที่เพื่อบอกทิศทางการเดินทาง รวมทั้งโอบบทละครด้วย

สำนักงานใหญ่ของคุณวิจัยแมคเจลแลน ยู.เอ็น.365 ตั้งอยู่ ชั้นใต้ดินในเมืองหลวงของสหพันธรัฐ ลอเรนท์ดูจากแผนที่ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสำนักงานใหญ่ที่ว่าหน้าตาเป็นยังไง จะไปถูกหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ

ตอนนี้เขากำลังค้อมๆ มองๆ อยู่แถวเขตป่าจำลองรอบนอกเมืองหลวง เท่าที่ศึกษาจากโอบบทละครทำให้เขาทราบว่าเป็นโลกในเกมไฟร์อาร์มี

ทรัพยากรถูกทำลายหมดแล้ว แม้แต่ป่าก็เป็นป่าสังเคราะห์ชีวภาพซึ่งไม่ใช่ของจริง สร้างขึ้นมาเพื่อจำลองหรือหลอกหลวงตัวเองว่าโลกนี้ยังปกติสุขอยู่

เรื่องุ่นวายทุกอย่างในเกมคงต้องโทษ ดร. เฟรดดี้ โรนัสโกปี แต่เพียงผู้เดียว คนที่พัฒนาเทคโนโลยีถึงขีดสุดจนสุดท้ายก็สติฟั่นเพื่อนมองว่ามนุษย์เป็นเศษเคนไร้ค่า จึงอยากทำลายโลกนี้ทิ้งเสียอย่างไม่มีเหตุผล

ลอเรนท์สังเกตเห็นว่า ป่ารอบตัวค่อยๆ เหี่ยวเฉาลง ทั้งๆ ที่คอนแรกยังดูสวยงามอยู่เลย เขาจึงลองเอานิ้วแตะดอกไม้ดอกหนึ่ง ฉับพลันกลีบของมันก็ค่อยๆ แห้งกรอบแตกสลายเป็นผุยผงในที่สุด เขาคงใจไม่น้อย ทำไม เกิดอะไรขึ้น ในฐานะชาวไร่เขาไม่เคยทำต้นไม้ตายด้วยซ้ำ แต่ที่นี่แค่แตะก็ตายแล้ว แปลกจัง...หรือว่า...

คำพูดของเนโรเมื่อนานมาแล้วคงกึกก้องในหัว

'ดอกไม้เป็นสัญลักษณ์ของความอ่อนโยน บอบบาง และอ่อนแอ พลินน์เกลียดทุกสิ่งที่ยอ่อนแอ เพราะความอ่อนแอทำให้พลินน์ไม่เคยได้สัมผัสสิ่งที่สวยงาม'

เขาจึงเริ่มเข้าใจบางอย่าง เป็นแบบนี้เอง แต่ลอเรนท์เริ่มรู้สึกที่ว่าตัวเองคิดมากเกินไปแล้ว จึงรีบสะบัดความฟุ้งซ่านออกจากหัว ตอนนี้ที่เขาต้องทำคือ เดินทางไปยังสำนักงานใหญ่ของแมคเจลแลน เขาเหลือบมองเมนูเวลา เหลืออีกประมาณห้าสิบนาทีในการทำภารกิจ ลอเรนท์จึงหลับตา กลั้นใจ รวบรวมความกล้า แล้วเดินคุ่มๆ เข้าเมืองหลวงทันที

เมืองหลวงแห่งนี้หนาแน่นไปด้วยผู้คนและตึกสูงใหญ่ ลักษณะไม่ต่างจากเมืองที่เจริญแล้วทั่วไปซึ่งมักเห็นในฉากของเกมสแตชอันอยู่บ่อยๆ มีรถราสัญจรไปมาคับคั่ง ผู้คนเดินขวักไขว่แน่นหนา เต็มไปด้วยแสงสีเสียง ต่างจากชนบทในอาณาจักรเทลแลนด์โดยสิ้นเชิง

ลอเรนท์คิดว่าเขาก็ปกติดีนะ แต่ทำไม...

"กรี๊ดดด!" "ไม่ล่ะ!" "หนีเร็วว!" "ช่วยด้วย!"

ทันทีที่ฝูงชนเห็นเขาต่างก็วิ่งหนีหัวซุกหัวซุนราวกับเจอผี ทำให้ลอเรนท์ได้แต่ยืนโคลงหัวไปมาอย่างฉงน

คำตอบนั้นอยู่บนหน้าจอแอลซีดีของทุกศึกในเมืองหลวง

"นี่คือรายงานข่าวด่วนจากไฟร์เอ็นเอ็นนิวส์รีพอร์ต แจ๊งเหตุอันตรายส่งผลกระทบต่อความมั่นคงระดับนานาชาติ องค์กรลับเพื่อการวิจัยอาวุธทำลายล้างระดับสูงแห่งหนึ่งที่ไม่สามารถเปิดเผยนามได้ผลิตอาวุธอานุภาพสูงแห่งศตวรรษขึ้นมา แต่เนื่องด้วยการทดลองดังกล่าวผิดพลาด ส่งผลให้อาวุธชิ้นนี้หลุดออกมาจากศูนย์วิจัยและกำลังมุ่งหน้าเข้าสู่เมืองหลวง

"ทางศูนย์รักษาความปลอดภัยระดับชาติประกาศเตือนภัยระดับสูง เนื่องจากอาวุธชิ้นนี้สามารถทำลายเมืองทั้งเมืองให้พังพินาศเพียงเสี้ยววินาที รูปพรรณสัณฐานของอาวุธ เป็นอาวุธชีวภาพ ประเภทไบโอ ในร่างของเด็กหนุ่ม รูปร่างค่อนข้างผอม ส่วนสูงปานกลาง สวมเสื้อเชิ้ตและเสื้อคลุมหนังสือดำ กางเกงยีนส์ดำ ผมสีขาวยาว ดวงตาสามารถเปลี่ยนสีได้ มีป้ายโคเคนเมมว่า 'F.L.Y.N.N.' หากพบเห็นอาวุธที่มีลักษณะดังกล่าว ให้ประชาชนทุกท่านรีบออกห่าง และแจ้งตำรวจท้องถิ่นเพื่อดำเนินการทันทีค่ะ"

ลอเรนที่อ้าปากค้างขณะมองภาพรายการข่าว เพราะรูปถ่ายประกาศจับนั้นมันฟลินน์ แมคเจลแลนซัคๆ ลอเรนที่ซึกไม่แปลกใจว่าทำไมผู้คนถึงได้พากันหนีว่อนขนาดนี้

ว่าแต่...เขาเอามือจับใบหน้าที่ตัวเอง ออกสงสัยไม่ได้ว่า ตัวเขาที่รับบทเป็นฟลินน์ หน้าตาถูกเปลี่ยนให้เหมือนฟลินน์ด้วยหรือเปล่า

ลอเรนที่เห็นกระจกที่หน้าร้านขายเสื้อผ้าจึงเดินเข้าไปใกล้ พอเจ้าของร้านเห็นเขาก็รีบเปลี่ยนป้ายจาก 'เปิดร้าน' เป็น 'ปิดร้าน' และวิ่งหนีออกหลังร้านทันที

เขามองภาพตัวเองในกระจก พบว่าหน้าตายังเป็นเขาอยู่ก็จริง แต่ผมเปลี่ยนเป็นสีขาว และเสื้อที่เขาใส่อยู่นั้นก็เป็นแบบเดียวกับที่ฟลินน์ใส่ประจำ พอเห็นคังนั้นลอเรนที่ถึงกับยืนตัวสั่น รู้สึกกลัวตัวเองขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

วู วู วู เสียงหวอปลุกลอเรนที่ตื่นจากวงค์ อย่างไรก็ตามเขายังคงติดภาพการทำลายล้างเมื่อครู่ ทุกคนล้วนตายเพราะน้ำมือของเขาเอง แม้ว่าจะเป็นคนในเกมนี่ก็ตามแต่ลอเรนที่ไม่อยากทำแบบนั้นอีกแล้วตลอดเวลาที่ผ่านไปเขาเคยฆ่าแต่สัตว์ร้ายกับมังกร ทว่ากับมนุษย์จริงๆ เขายังไม่เคยลงมือเลยสักครั้ง

ลอเรนที่รีบใช้ธาตุลมลอยหนี สลับกับมองแผนที่เพื่อหาที่ตั้งของสำนักงานใหญ่แมคเจลแลน เขาพยายามค้นหาเส้นทางที่ปลอดภัยที่สุดเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับตำรวจและเฮลิคอปเตอร์

ในที่สุดลอเรนก็เฝ้าตรงตำรวจมาถึงเขตที่ตั้งของสำนักงานใหญ่แมคเจลแลน โดยเหลือเวลาในการทำภารกิจอีกสามสิบนาที

ลอเรนที่เกาหัวแกรกๆ เขามาอยู่หน้าห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ชื่อว่า 'ห้างเอ็มมอลล์' ตอนแรกลอเรนคิดว่ามาผิดที่ แต่พอคิดไปคิดมาศูนย์แมคเจลแลนตั้งอยู่ใต้ดินนี่นา คูตีๆ เอ็มก็น่าจะเป็นชื่อย่อของ 'แมคเจลแลน'

ตำรวจไล่ตามมาอีกแล้ว ลอเรนที่รีบรุดเดินเข้าศึก แต่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมากันไว้มิให้เข้า ทำให้ลอเรนที่ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากหลบตากลับใจ เปิดใช้ 'ไซโคลอน' ผลักพวกเขากระเด็นออกไปและรีบวิ่งเข้าห้างทันที

"กรี๊ดดด!" "ช่วยด้วย!" "หนีเร็ว!"

เมื่อเห็นเขา ผู้คนในห้างต่างพากันแตกตื่นวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง ส่วนตำรวจก็ไล่ล่ามาคิดๆ

แม้ว่าลอเรนที่จะมีพลังของฟลินน์ซึ่งสามารถเผาคนเหล่านั้นตายได้โดยทันที แต่เขาทำใจไม่มั่นไม่ลง จึงตัดสินใจหนีไปเรื่อยๆ ตามเส้นทางบนแผนที่ จนกระทั่งมาถึงลิฟต์

ลอเรนที่รู้จักวิธีใช้ลิฟต์จากเกมไอคอลละคาเดมีมาก่อนแล้ว เขาใช้กระแสไฟฟ้าปลุกเครื่องห้ำส กดชั้นใต้ดินที่ 365 นั่นคงเป็นที่มาของชื่อ 'แมคเจลแลน ยู.เอ็น.365'

เขายืนนั่งอยู่ในลิฟต์ของศูนย์แมคเจลแลน ลิฟต์ค่อยๆ คืบคลานลงไปเรื่อยๆ แม้ว่าลอเรนท์จะชินกับลิฟต์ความเร็วสูงของอะคาเดมีมาบ้าง แต่ลิฟต์นี้กลับเร็วกว่าจนรู้สึกหวาคเสียวไม่น้อย

ลิฟต์มาถึงชั้นที่ 365 แล้ว และเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก...

"พบ F.L.Y.N.N. แล้ว" "ทำการควบคุมตัว"

ลอเรนท์แทบจะร้อง มีผู้คนสวมชุดเกราะกันกัมมันตภาพรังสีหลายคนรออยู่หน้าลิฟต์ พวกนั้นใช้ปืนรังสีบางอย่างยิงใส่เขาทำให้ไม่สามารถขยับตัวหรือใช้พลังได้เลย รวมทั้งเมนูสำเร็จรูปก็กลายเป็นสีเทาไม่สามารถกดได้

'เข้าสู่เนื้อเรื่องหลัก ระบบเกมจะทำการเดินเรื่องอัตโนมัติ'

ลอเรนท์อึ้งไป แต่ก็พอเข้าใจ นี่คงเป็นฉากคัทซีนส่วนของเรื่องราวในเกมที่เขาไม่สามารถควบคุมการกระทำของตัวละครได้

จากนั้นเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบแมคเจลแลนก็พาลอเรนท์เดินไปเรื่อยๆ ตามโถงทางเดินสีขาวสว่าง จนมาถึงห้องกระจกขนาดใหญ่ รูปแบบการตกแต่งห้องเน้นสีขาวสว่างเป็นหลัก นำแปลกที่ห้องออกจะกว้างขวางแต่มีโต๊ะเพียงตัวเดียวกับเก้าอี้แค่สองตัวเท่านั้น

เบื้องหน้า ชายวัยชราผู้หนึ่งกำลังนั่งรออยู่ เขาเอามือทั้งสองเท้าคาง มองหน้าลอเรนท์พลงยิ้มเล็กน้อย บนโต๊ะมีป้ายโลหะเขียนไว้ว่า 'ผู้อำนวยการศูนย์แมคเจลแลน' คนนี้นะเหรอ ผอ. ลอเรนท์คิดในใจ

"สวัสดิ์ อารูธลับไค์เคนม F.L.Y.N.N. ในที่สุดเราก็ได้เจอกัน" ผอ. แมคเจลแลนทักทายด้วยน้ำเสียงสุภาพ

"แกเป็นใคร" ลอเรนท์ตกใจเล็กน้อย ปากของเขามันขยับไปเอง แม้จะเป็นเสียงของเขา แต่ลักษณะการพูดเป็นวาจาก้าวร้าวแบบฟลินน์ ไม่มีผิดเพี้ยน เสมือนเกมบังคับให้ทำไปเอง

"ฉันนะเหรอ" ผอ. แมคเจลแลนกลั้วหัวเราะ "พ่อของเธอไง"

ลอเรนท์ในบทบาทฟลินน์หรือตามอง ผอ. ด้วยสีหน้าเขี่ยหยัน

"หึ" เขาหัวเราะในลำคอ "ไม่ทำเพีย"

"ไม่ได้ล้อเล่น" ผอ. แมคเจลแลนยังคงยิ้ม "ความหมายของคำว่า พ่อ นั้นหมายถึงผู้ให้กำเนิด ฉันสร้างเธอขึ้นมา ดังนั้นเธอย่อมเป็นลูกชายฉัน จริงมั๊ย"

"ใครเป็นลูกแก!" น้ำเสียงลอรเรนท์ยังคงกระโชกโฮกฮากเหมือนเคย
ผอ. แมคเจลแลนมองออกนอกหน้าต่างอย่างเหม่อลอย

"ไม่น่าเชื่อเลยนะที่ความฝันของฉันจะเป็นจริงในวันนี้" ผอ. แมคเจลแลนกล่าว "แม้แต่นิสัยคิ้วๆ ของเธอก็ยังเหมือนลูกชายของฉันไม่มีผิด จนเผลอคิดว่าเธอเป็นลูกของฉันจริงๆ ค้วย๊า"

"เพื่อเจ้ออะไรของแก" ลอรเรนท์คำ "รหัสปลดล็อกอยู่ที่ไหน!"

คำพูดของลอรเรนท์ในบทพลิ้นน์ทำให้ ผอ. แมคเจลแลนหัวเราะเบาๆ ก่อนจะจ้องมองเขาค้วยสายตาเอ็นดูอ่อนโยน

"ฉันไม่ได้เรียกเธอมาเพื่อทำลายทิ้ง แต่เรียกเธอมาเพื่อทำแบบทดสอบสุดท้ายต่างหาก"

ลอรเรนท์ที่เหมือนมีวิญญาณของพลิ้นน์สิงอยู่ที่ทำหน้านีวก็ขมวดอย่างหงุดหงิดเค็มประคา ก่อนจะควากอย่างอารมณ์เสีย

"รีบๆ ส่งรหัสมาซะ ไม่งั้นข้าจะเผาที่นี่ทิ้งให้ราบ!"

ผอ. แมคเจลแลนฉีกยิ้มจนเห็นริ้วรอยเหยี่ยวบนบิใบหน้าชัดเจน "เธอสมบูรณ์แบบแล้ว F.L.Y.N.N. รุ่นทดลองลำดับที่ 33224 หลังจากที่คุณสูญเสียหุ่นทดลองที่ใช้การไม่ได้ไปนับหมื่น บัดนี้เธอก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้าฉันแล้ว ขอแสดงความยินดีค้วย"

"..." พอได้ฟังดังนั้น ลอรเรนท์กลับเงิบ ทำให้เขาแปลกใจเล็กน้อย พลิ้นน์พูดอะไรไม่ออกงั้นหรือ

"อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะเข้าสู่แบบทดสอบสุดท้าย ฉันจะเล่าเรื่องบางอย่างให้เธอฟัง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับลูกชายฉัน..."

"หะะ ไร้สาระ หยุดพ่ลามได้แล้ว ส่งรหัสมา!" ลอรเรนท์คากลับ

"เธอคврจะฟังนะ" ผอ. แมคเจลแลนยิ้มค้วยแววตาที่ชวนให้ขุ่นลูกอย่างประหลาด "เพราะชื่อของลูกชายฉัน คือ พลิ้นน์ แมคเจลแลน"

ลอเรนที่ตัวแข็งที่อันทันที เขาไม่แน่ใจว่าตัวเขากำลังช็อกหรือฟลีนน์กำลังช็อกกันแน่

"ลูกชายฉันเป็นเด็กที่ไม่ค่อยน่ารักเท่าไร คื้อมากและเอาแต่ใจสุดๆ แต่ฉันก็รักเขานะ ทุกวันนี้แม้เขาตายจากฉันไปแล้ว เขาก็ยังอยู่ในใจฉันอยู่เสมอ"

"..." ลอเรนที่ในบทฟลีนน์ไม่ได้ตอบอะไร

"เขาเสียชีวิตไปในตอนนั้น คร. เฟรดดี้ ไรน์สโกปีต้องการบุกยึดองค์กรแมคเจลแลนเพื่อครอบครองอาวุธอานุภาพสูงทั้งหมดขององค์กรนี้ แต่เขากลับเลือกวิธีที่โหดร้ายทารุณ คร. เฟรดดี้จับลูกชายฉันเป็นตัวประกัน ฆ่มขู่ให้องค์กรยอมจำนนต่อกองทัพกบฏ

"แต่ไม่รู้ทำไมเหมือนกันนะ ฉันตัดสินใจแล้ว องค์กรนี้จะเป็นอย่างไรก็ช่าง แต่ชีวิตของลูกชายฉันสำคัญกว่า ทว่าลูกชายฉันกลับไม่ยอมให้ตัดสินใจแบบนั้น เขาจึงเลือกที่จะตายแทนเพื่อรักษาองค์กรนี้ไว้

"ในวันนั้นองค์กรแมคเจลแลนรอดพ้นจากการถูกยึด แต่ฉันเสียลูกชายไปอย่างไม่มียวันกลับ"

"ส่งรหัสมา!" ลอเรนที่พูดพลางกั๊กพินกรอๆ

ผอ. แมคเจลแลนยิ้ม "ตอนนี้เธอเป็นฟลีนน์ แมคเจลแลน โดยสมบูรณ์ และเหนือไปกว่านั้น อาวุธอานุภาพสูงที่ไม่มีวันตาย เธอมีประสิทธิภาพในการทำลายล้างสูงยิ่งกว่าอาวุธทุกอย่างขององค์กรเรา"

"เลิกพล่ามได้แล้ว ถ้ายังไม่บอกรหัส แก่ตายแม่!"

"ความจริงรหัสนั้นไม่มีหรอก" ผอ. แมคเจลแลนยังคงพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "อย่างที่บอก เธอคือทุกสิ่งทุกอย่างขององค์กรแมคเจลแลน ไฟ่ตายไปสุดท้ายขององค์กร และตัวแทนฟลีนน์ แมคเจลแลน ลูกชายของฉัน เป็นอมตะและไม่มีวันจากฉันไป หน้าที่ของเธอในตอนนี้คือกอบกู้โลกใบนี้ และจัดการ คร. เฟรดดี้ ไรน์สโกปี คนชั่วที่พราวชีวิตลูกชายฉัน"

"บอกให้หยุดพูดไป! หมคถูระหรือยัง!" ลอเรนที่แทบตะโกนใส่ น้ำเสียงสั้นเทาด้วยความโมโห "ไม่รู้ว่าโกรธเพราะ ผอ. เบียงประเคิน

ไปมา หรือโกรธเพราะเรื่องราวเบื้องหลังที่เปิดเผยออกมา

อย่างไรก็ตาม ลอเรนที่ซึกเริ่มเข้าใจอย่างบอกไม่ถูก ถ้าเขาเป็น ฟลินน์ คงจะรู้สึกแย่น่าดู

ฟลินน์ก็คือฟลินน์ ในขณะที่ F.L.Y.N.N. ก็คือ F.L.Y.N.N.

ทั้งสองไม่ใช่คนเดียวกัน และไม่มีวันเป็นคนเดียวกันได้

"เหอะ" ลอเรนที่สบถอย่างหงุดหงิด "คิดว่าที่ข้าลงทุนมาถึงที่นี่ เพื่อฟังแกพล่ามไร้สาระถึงไอ้สวะที่เนาตายไปแล้วหรือไง"

แม้คำพูดจะช่างแทงใจคำ แต่ ผอ. แมคเจลแลนก็ยังยิ้มไม่สะทก สะท้านใดๆ

"ฉันมีทางเลือกให้เธอแค่สองทาง หนึ่งใน คือ ฟังคำสั่งฉัน และทำลาย คร. เฟรดดี้เสีย กับอีกอย่าง คือ เลือกที่จะซัดคำสั่งฉัน"

"หึๆๆ" ลอเรนที่หัวเราะในลำคอคุจปีศาจร้าย "ข้าไม่เลือกและไม่สนสวะอะไรทั้งนั้น โทษฐานที่ทำให้ข้าเสียเวลา จะฆ่าพวกแกให้หมด นี้ละ!"

"อืม...นั่นก็ดี" ผอ. แมคเจลแลนกล่าว "ถ้าอย่างนั้น...ฉันขอเริ่มแบบทดสอบสุดท้ายเลยแล้วกันนะ"

จากนั้นโคมกระจกก็กางขึ้นมาล้อมเขาไว้ ลอเรนที่รู้สึกว่าจะสามารถควบคุมตัวเองได้แล้ว

'ภารกิจคือ เอาตัวรอดในแบบทดสอบสุดท้ายของ ผอ. แมคเจลแลน ให้ได้' เสียงจากระบบคังซึ้น เมฆของลอเรนที่กลับมาใช้งานได้อีกครั้ง

สารพัดอาวุธมากมายกระหน่ำโจมตีใส่เขาจากไหนก็ไม่รู้ มีทั้งปืน มิสไซล์ รถถัง ระเบิด ซีปนาวุธ เต็มไปหมด ลอเรนที่กดใช้สกิลอย่างมั่วซั่ว บ้าระห่ำ แทบจำไม่ได้ว่ากดอะไรไปบ้าง ทั้งเปลวไฟ แผ่นดินแยก สายฟ้า ฟาด เกราะน้ำแข็ง พายุพัด โคนบ้างไม่โคนบ้าง หลบได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่สกิลของฟลินน์มีประสิทธิภาพมาก เขาจึงรอดมาได้ทุกอย่าง

"เยี่ยม!" ผอ. แมคเจลแลนปรบมืออย่างยินดีปรีดา "ไม่น่าเชื่อว่าลูกฟลินน์จะเก่งกาจถึงเพียงนี้ คาคไม่ถึงเลยจริงๆ"

'เข้าสู่เนื้อเรื่องหลัก ระบบเกมจะทำการเดินเรื่องอัตโนมัติ'

จากนั้นกระจุกถูกเปิดออก เจ้าหน้าที่ยังรังสีใส่ลอเรนที่ห้ามให้ขยับไม่ได้อีกครั้ง

"ห้ามไอ้ชู้ลูกแก" ลอเรนที่ขบกรามแน่น ยังคงตอบด้วยวาจาไม่น่าฟังเหมือนฟลินน์

"แต่เธอรู้มั๊ย..." ผอ. แมคเจลแลนลุกขึ้นยืน เดินถือไม้เท้าเข้ามาใกล้ "ถึงแม้เธอจะเป็นอาวุธที่เก่งกาจเพียงใด แต่ร่างของเธอก็ยังเป็นมนุษย์อยู่เช่นกัน สามารถตายได้เหมือนกัน"

ปัง ปัง ปัง!

ลอเรนที่ตาเหลือก ผอ. แมคเจลแลนหยิบกระบอกจากที่ไหนไม่รู้ยิงเข้าใส่หัวหัวใจเขา เขารู้สึกเจ็บปวดครวครว แดงเลือดคลดลงเล็กน้อยนิด

"จริงๆ แล้วร่างของเธอไม่ใช่หุ่นยนต์หรือแอนดรอยด์หรอกนะ แต่เป็นร่างจริงๆ ของลูกชายฉัน เสมือนสุขชีวิตเขาขึ้นมาใหม่ด้วยพลังงานพิเศษของศูนย์วิจัย"

"แก..." ลอเรนที่ในบทฟลินน์จ้องมองชายชราด้วยสายตาเคียดแค้น

บางทีเหตุที่ทำให้ฟลินน์มีนิสัยชั่วร้าย ไม่สนใจความรู้สึกใคร มองทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็นสวะ นั่นก็เพราะเขาถูกกระทำแบบนั้นมาก่อน เป็นแค่อาวุธที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของใครบางคน มีคุณค่าเพียงเป็นสวะที่แบกรับตัวตนของคนอื่นไว้ ไม่อาจมีตัวตนที่แท้จริงได้เลย

ปัง!

"ฮึก!" ลอเรนที่ถูกลงยิงซ้ำ บาดเจ็บหนักขึ้นไปอีก เลือดไหลออกเป็นทางจนน่ากลัว

"หวังว่าไอ้ฉันทงจะใช้ได้แล้วนะ เท่านั้นฉันก็ตายคาหลับอย่างพอใจแล้ว" ผอ. แมคเจลแลนยังคงยิ้ม ทั้งที่ถือปืนจ่อมายังคนที่เคยเป็นลูกชายของตัวเองแท้ๆ "ความหวังขององค์กรแมคเจลแลนอยู่ในกำมือของเธอ ขอฝากด้วยนะ ฟลินน์ แมคเจลแลน จงใช้ชีวิตแทนลูกชายของฉันด้วย"

ปัง! กระสุนยิงเข้ามาอีกครั้ง แถบเลื้อยคลคลลงจนแทบกลายเป็นศูนย์ จากนั้นลอเรนท์ก็รู้สึกเหมือนสายตาพร่ามัว และสรรพสิ่งก็กลายเป็นสีขาวโพลน

'เปิดใช้งานเอเวอร์ลาสติงสเคทเตรียมพร้อมแล้ว'

เมื่อเสียงจากระบบแจ้งเตือน ทศนวิสัยของลอเรนท์ก็ค่อยๆ สว่างขึ้น กลับมามองเห็นชัดเจนได้เหมือนเดิม

แต่ทว่า...นี่มัน...เกิดอะไรขึ้น?! เขาแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง นี่มัน...!

ที่ซึ่งเคยเป็นศูนย์ได้คืนแมคเจลแลนบัดนี้ไม่มีอีกต่อไป เมืองหลวงอันแสนเจริญก็ไม่มีอีกแล้ว มีแต่ความว่างเปล่า รวากับเมืองนี้ล่มสลายไปในพริบตาเดียว

ลอเรนท์พบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ในหลุมขนาดใหญ่ ขณะที่เมืองหลวงทั้งเมืองราบเป็นหน้ากลองราวกับผืนดินร้าง

เขารู้สึกกลัว กลัวอย่างมาก เมื่อคืนนี้มัน...อะไรกัน แต่ไม่รู้เพราะอะไร เขารู้สึกได้จากร่างของตัวเองที่กำลังสวมบทบาทของฟลินน์ แม้จะสามารถทำลายล้างศูนย์แมคเจลแลนให้สิ้นซากตามความต้องการ แต่ทำไมรู้สึกเหมือนกำลังเจ็บปวดอยู่ไม่น้อย

ร่างของลอเรนท์ขยับไปเองอย่างเลื่อนลอย เดินไปตามซากปรักหักพัง ก่อนจะหยุดลงก็มองของบางอย่างที่ยังเหลืออยู่ ลอเรนท์มองกรอบรูปที่แตกร้าว เป็นภาพถ่ายของ ผอ. แมคเจลแลนกับลูกชาย ภาพของครอบครัวอันแสนอบอุ่นที่อาวุธอย่างฟลินน์ไม่มีทางได้สัมผัส

ด้วยความโมโหของฟลินน์เอง ร่างของเขาจึงกระที่บรูปนนั้นอย่างไม่ไยดี ทำให้เขาอคคึกในใจไม่ได้ว่า ทำไมอคคึกของฟลินน์ถึงได้โหดร้าย จึง สาเหตุที่ฟลินน์ถล่มองค์กรแมคเจลแลนและกลายมาเป็นไซโลฮีโรคนเดียวในเกมล้วนมีที่ไปที่ไปแบบนี้เองเธอ

'ภารกิจเนื้อเรื่องทำลายศูนย์แมคเจลแลนสำเร็จ'

เรื่องราวซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของฟลินน์ แมคเจลแลนก็จบเพียงเท่านั้น

จากนั้นลอเรนท์ก็สามารถควบคุมตัวเองได้อีกครั้ง เมนูแผนที่ปรากฏที่อยู่ของตัวประกัน จริงสิ เขาต้องไปช่วยตัวประกัน แล้วลอเรนท์ก็เดินลึกละเซ ซากเมืองไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงตู้คอนเทนเนอร์ตู้หนึ่ง เขาจึงใช้ 'อิเล็ค-ทริก' ปลดล็อกและเข้าไปทันที

"เหอออ!" พอเห็น 'บางอย่าง' ที่อยู่ข้างในนั้น ลอเรนท์ถึงกับช็อก เข่าอ่อนแทบล้มทั้งยืน

ตัวประกันอยู่ในชุดขาวสลัปดาห์เหมือนนักโทษ ถูกตรึงร่างไว้ด้วยเครื่องฉายรังสีคล้ายๆ กับที่เขาเคยโดนยิงแล้วขยับตัวไม่ได้

อันที่จริงประเด็นไม่ได้อยู่ที่ตัวประกันถูกควบคุมตัวด้วยอะไร แต่มันอยู่ที่ตัวประกันเป็นใครต่างหาก!

"เหอะ... แก..." เสียงทุ้มน่ากลัวราวกับกำลังคำรามงูฟอของมัจจุราชวายร้ายแห่งศตวรรษข้างหน้า และน่าสะพรึงยิ่งกว่าเมื่อปีศาจร้ายค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาจ้องเขาเขม็งไม่วางตา

ลอเรนท์ถึงกับตัวสั่นขยับไม่ได้เลย

เพราะนี่คือ... ฟลินน์ แมคเจลแลน ตัวจริงเสียงจริง!

บทเรียนที่ 40

บทตัวละครรอง

ละครไฟร์อาร์มี องค์กรที่ 2 : เตรียมการเข้าสู่สมรภูมิ
ตัวละครรอง หมายถึง ตัวละครที่คอยสนับสนุนตัวละครเอก
เป็นบทบาทหลักที่มีความสำคัญรองลงมา

"แกจะยืนนืออยู่อีกนานไหม?" เสียงมัจจุราขคิงสติลเรนทกลับม
"อะ...เอ่อ...เอ่อ...คือ..." ลอเรนทอ้าอึ้งพูดอะไรไม่ออก ทำอะไรไม่ถูก
"เร็วสิวะ!" ฟลินน์คำรามใส่จนลอเรนทสะอึ้งโหยง มองซ้ายมอง
ขวา เครื่องที่ควบคุมฟลินน์ไว้ไม่เห็นจะมีปุ่มปิดเลยทำงัด
ก่อนที่จะโดนฟลินน์ค่าไปมากกว่านี้ ลอเรนทก็รีบกดออก รีบเปิดใช้
'อิลีกทริก' ซอร์ติใส่เครื่อง

ตอนเขาใช้พลัง ฟลินน์จ้องเขม็งไม่วางตา ทำให้ลอเรนทแทบไม่
กล้าหันไปมอง ไม่อยากเห็นสีหน้าของฟลินน์ในตอนนี้

เมื่อมัจจุราขถูกปลดปล่อยเป็นอิสระ ลอเรนทก็ถูกฟลินน์คว่ำคอ
และบีบแน่นจนแทบหายใจไม่ออก

ลอเรนทเหลือกตามองฟลินน์อย่างยากลำบาก รู้สึกหายใจไม่ค่อย
สะดวก ใบหน้าของมัจจุราขอยู่ห่างจากเขาไม่ถึงคืบ แคมกำลังแสดงสีหน้า
เหยงเสียดใจ แวตาศีเทาของฟลินน์กลอกไปมามองเขาอย่างพิจารณา

"แก็กๆ"

ก่อนที่ลอเรนที่จะขาดใจตายไปเสียก่อน ฟลินน์ก็คลายมือออกให้ เขาหายใจได้ทั่วท้อง จากนั้นฟลินน์ก็หรีต่า นิ้วหน้า ขมวดคิ้วเป็นปม ค่อยๆ เยื้องย่างรอบลอเรนท์ สำนวญครู่ร่างกายของเขา ลอเรนท์ได้แต่ยืนสั่นเต็ม ค้วยความหวาดกลัว รวกับกำลังถูกปีศาจเล็งตะครุบว่าจะกินส่วนไหนดี เขาไม่กล้าถามค้วยซ้ำว่าฟลินน์กำลังทำอะไรอยู่

แล้วฟลินน์ก็ถอนหายใจอย่างเบื้อหน้าย รวกับเข้าใจอย่างถ่องแท้ แล้ว

"เหอะ" ฟลินน์สบถเบาๆ "ไอ้จอร์จ สมิต เล่นอะไรพิเรนทร์ ปัญญาอ่อนชะมัด"

ลอเรนท์รู้สึกโล่งใจไม่น้อย ฟลินน์ไม่ฆ่าเขาให้ตายตรงนี้ก็บุญใจ แล้ว ทั้งๆ ที่อยู่ใกล้ขนาดนี้ แดมไม่มีทางที่ใครจะช่วยชีวิตเขาได้ค้วย

ฟลินน์เลิกสนใจเขาชั่วคราว หันไปมองสภาพเมืองโดยรอบที่ราบ เป็นหน้ากลอง พलगผิวปากเบาๆ

"อู้ว นี่แกทำอะไร หึๆ ไม่เลวนี่"

"หา?" ลอเรนท์ยืนเอือ เมืองถูกทำลายย่อยยับนำยินดีตรงไหน

'ละครไฟร์อาร์มี องค์กรที่ 1 : ช่วยเหลือค้วยประกัน นักแสดงจาก กองทัพพิเศษปฏิบัติเป้าหมายลูล่วง'

เสียงประกาศจากระบบคั้งขึ้น ทำให้ลอเรนท์รู้สึกสบายใจขึ้นเยอะ แม้จะยังประหม่าที่ถูกฟลินน์จ้องอยู่ก็ตาม

'เนื่องจากนักแสดงบทตัวละครเอกสามารถผ่านองค์กรที่ 1 มาได้ครบ ถ้วน ทางระบบจึงเผยแพร่ชื่อนักแสดงทั้งหมด'

จากนั้นบนท้องฟ้าก็ปรากฏบอร์คข้อมูลคิจิทัล เปิดเผยแพร่รายชื่อของ เกมไอคอลลว่าใครได้รับบทเป็นอะไรบ้าง

รายชื่อนักแสดงละครไฟร์อาร์มี

[กองทัพแบคเทิล มิลิทารี ฟอร์ซ ; ค่ายเกมแอกซิส]

- AT-112-8514 : รับบทตัวละครเอก พลเอก โจเซฟ นาธาเนียล ไคลน์

- โจเซฟ นาธาเนียล ไคลน์ : รับบทตัวละครรอง (ตัวประกัน)
- โลธ : รับบทตัวละครเสริม : พันโท ลินคอล์น อเล็กซานเดอร์
- จี : รับบทตัวละครเสริม : ร้อยตรี ไอเซค เจมส์

[กองทัพลอส อัลลิเบีย ครุส ชับนาวี ; ค่ายเกมเวิร์ดฟัน]

- บ็อบบี้ : รับบทตัวละครเอก กับตัน อัลเฟรโด เบลโล เบนจามิน
- อัลเฟรโด เบลโล เบนจามิน : รับบทตัวละครรอง (ตัวประกัน)
- แบงเกอร์ : รับบทตัวละครเสริม รองกับตัน เฮนรี โลฮาน

[กองทัพนูเบีย ชาร์ลีสคอตต์ แอร์โลน ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน]

- ลูซี่ ควินน์ : รับบทตัวละครเอก แองเจล่า ลา ออเครย์
- แองเจล่า ลา ออเครย์ : รับบทตัวละครรอง (ตัวประกัน)
- เพยหลง : รับบทตัวละครเสริม สกาเล็ก วิกเตอร์เรียน
- ซิงซิง : รับบทตัวละครเสริม ไวโอเล็ต เคอ เอลล่า
- เซนเซ : รับบทตัวละครเสริม พิโอน่า คีออร์
- ไรเคอร์ : รับบทตัวละครเสริม แคโรไลน์ ฮานนาห์
- เนโร : รับบทตัวละครเสริม นาตาลี โคล ปีแอร์
- - : รับบทตัวละครเสริม วิเวียน โซอี

[กองทัพพิเศษ แมคเจลแลน ยู.เอ็น.365 ; ค่ายเกมเพลย์บ็อกซ์]

- ลอเรนซ์ ฟิลด์ : รับบทตัวละครเอก ฟลินน์ แมคเจลแลน
- ฟลินน์ แมคเจลแลน : รับบทตัวละครรอง (ตัวประกัน)

[กองทัพฝ่ายกบฏ ; ค่ายเกมโลลิปโปสตูดิโอ]

- ไชเรน : รับบทตัวละครเอก ดร. เฟรดดี้ ไรน์สโกปป์
- (ตัวละครรับเชิญ) ดร. เฟรดดี้ ไรน์สโกปป์ : รับบทตัวละครรอง

(ตัวประกัน)

- แฟร์พิกซี่ : รับบทตัวละครเสริม เลขานุการ ดร. เฟรดดี้ อีวาน-เจลิน ไมอา

หมายเหตุ : การแบ่งฝ่ายกองทัพจะแบ่งตามค่ายเกมสังกัด

'เกมสแตชันทำการปรับให้ค่าพารามิเตอร์สมมูล เกมไอคอลลจาก

ไฟร์อาร์มีทุกคนจะอยู่ในสถานะปลอดภัย ไม่สามารถใช้พลังหรืออาวุธได้ในเรียลเกมเพลย์นี้ ขอให้เกมไอคอลลโจเซฟ อัลเฟรโด แองเจลล่า ฟลินน์ และเขารับเชิญ ดร. เฟรดดี้ ซึ่งได้รับบทเป็นตัวละครรองให้การสนับสนุน และชี้แนะการใช้สกิลกับตัวละครเอกด้วย'

ลอเรนท์หันไปมองฟลินน์ที่จ้องเขาด้วยสีหน้าสุดสยอง เขาขาสั่นพับๆ รีบก้มหน้าก้มตาทันที

หมายความว่าในเรียลเกมเพลย์นี้เขาต้องรับบทบาทเป็นฟลินน์ ใช้พลังทุกอย่างเหมือนฟลินน์ ในขณะที่ฟลินน์กลายเป็นคนธรรมดา ใช้พลังอะไรไม่ได้เลย

"เหวอออ!" ลอเรนท์ตื่นตระหนก รู้อๆ ฟลินน์ก็เข้าประชิดตัวเขา

ลอเรนท์เกือบสะดุ้งล้มแต่ฟลินน์กระซอกเขากลับขึ้นมา ใช้มืออีกข้างกำเส้นผมของเขาแน่น ยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับแหยะยิ้มสุดสะพรึงจนลอเรนท์ถึงกับสั่นสะท้านอย่างเกรงกลัว

"ฟังนะ ไอ้เบ๊อก..." ฟลินน์พูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ "ถ้าทำให้ข้าแพ้ แกตายแน่!"

ลอเรนท์กลืนน้ำลายเอื้อง

"เหอะ ช่วยไม่ได้จริงๆ จัดทัพตามค่ายเกม ซวยจริง ได้แกเหนียว"

"..." ลอเรนท์ไม่ปฏิเสธ ฟลินน์คงไม่จริงจังๆ นั่นละที่ได้เขา ถึงกระนั้นเขาเองก็ยังไม่รู้เลยว่าจะชนะกองทัพอื่นที่มีแต่เกมไอคอลลเก่งๆ ได้อย่างไร

'ละครไฟร์อาร์มี องค์กรที่ 2 : เตรียมการสู่สมรภูมิลรบ

'นักแสดง : เกมไอคอลลทั้งหมดทุกบทบาท

'บทละคร : ให้เหล่าทัพทั้งห้าสร้างฐานการรบให้มั่นคง ภายในเวลา 10 นาที ก่อนจะเข้าสู่สงคราม

'เริ่มนับถอยหลัง เหลือเวลาอีก 9.59 นาที'

ลอเรนท์เอียงคอสงสัย สร้างฐานเหรอ...จริงสิ เกมนี้เป็นแนววางแผนยุทธศาสตร์การรบนี่นา

"เอ่อ..." ลอเรนที่ซึ่งใจอยู่นาน ก่อนจะรวบรวมความกล้าเอ่ยถาม ฟลินน์ "ต้องทำอะไรบ้างครับ" เขาไม่เคยเล่นเกมนี้ เลยไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร

ลอเรนที่รู้สึกหวาดเสียวเหลือเกิน จะโดนฟลินน์ค่าไหม หรือโดนกระต๊อบหรือเปล่า ข้อหาที่เขามันไม่รู้เรื่องอะไรเลย

แต่ฟลินน์กลับยืນนิ่งๆ สีหน้าเหมือนกำลังครุ่นคิด ไม่ได้มาทำร้าย เขาเหมือนที่กลัว เขาอึ้งเล็กน้อย หรือว่าที่จริงแล้วฟลินน์ก็มีเหตุผล... ไม่สิ ฟลินน์คงไม่คิดทำร้ายเขาหรอก เพราะตอนนี้เขามีพลังของฟลินน์นี่นา ส่วนฟลินน์ใช้พลังอะไรไม่ได้เลย แกรมถ้าเขาตายฟลินน์ก็ต้องแพ้ไปค้วย

แม้ลอเรนที่พยายามเลิกกลัวแต่ก็ยังกลัวอยู่ดี เมื่อเห็นฟลินน์ไม่ตอบอะไร ลอเรนที่จึงเลือกที่จะเงียบ ไม่กล้าพูดอะไรอยู่นานแสนนาน

"คริสตัลไลเซชัน" จู่ๆ ฟลินน์ก็ยื่นมือมาขออะไรบางอย่างจากเขา

"หา?" ลอเรนที่ขมวดคิ้วอย่างงุนงง อะไรคริสๆ เชๆ ชื่นๆ

พอเห็นลอเรนที่เอ่อ ฟลินน์จึงหันมาทำหน้าถ่มทิ้งใส่

"คริสตัลไลเซชัน ส่งมา!" ฟลินน์ควาคใส่จนลอเรนที่ตกใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ถูกอยู่ดี

"เอ่อ...ผมไม่รู้จักครับ" ลอเรนที่พูดเสียงสั่น

แววตาของฟลินน์ฉายประกายหงุดหงิดหนักขึ้น จนลอเรนที่รีบถอยกรูด

ฟลินน์จะฆ่าเขาไหม เขาจะตายไหม ดวงตาของลอเรนที่สั่นระริก ค้วยความผวา เขาควรทำยังไงดี เรียกไฟมาซักใส่ฟลินน์ก่อนที่จะโดนฆ่าคือไหม

ไม่สิ ไม่ได้ ลอเรนที่รีบสะบัดความคิดบ้าๆ ออกจากหัว ถ้าฟลินน์ตายขึ้นมาเขาก็ต้องแพ้ แกรมฟลินน์ไม่ปล่อยเขาไว้แน่ ที่ไม่คุ้มกว่าคือการโดนตามเช็กบิลนอกเกมนี่ละ ทำไงดี ทำไงดี ทำไงดี

แต่แล้วระหว่างที่ลอเรนที่กำลังวิตกกังวล แววดตาของฟลินน์ก็อ่อน

ลง ก่อนจะยื่นไขว้ขาพิงคอนเทนเนอร์

"มานี่สิ" ฟลินน์ว่าพลางกวักนิ้วเรียกเขา

"หือ?" ลอเรนท่กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะชี้นิ้วที่ตัวเองอย่างไม่แน่ใจ

"เร็ว!" ฟลินน์เร่ง

ลอเรนท่สะคุ้ง ค่อยๆ เดินเข้าไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ ขาช่างสันเป็น
จิ้งหะคีแท้ จนกระทั่งเขามาหยุดอยู่ตรงหน้าฟลินน์ เขาเจ้ากรรมก็ยังไม่
ทำที่จะหยุดสันเลย

"หันหลัง" ฟลินน์ออกคำสั่ง

"หา?"

"เร็วสิ!" ฟลินน์ชักอารมณ์เสีย

"ครับ" ลอเรนท่รีบหันหลังทันที

เขาหันหนักกว่าเดิม ฟลินน์จะทำอะไร สิ่งให้หันหลังทำไม ลอเรนท่
ถึงกับตัวแข็งทื่อ หายใจไม่ทั่วท้อง เมื่อรู้สึกได้ว่าฟลินน์เข้ามาประชิดร่าง
เขา

"นี่มันอะไรพะ เมฆสำเร็จรูป?" ฟลินน์บ่นพึมพำ กวาดมือคูเมฆ
วงกลมตรงหน้า ลอเรนท่ได้แต่ยื่นเม้มปาก ตัวแข็งเป็นหิน "หะ...
สกลน้อยชะมัด"

น้อยเหรอ...ลอเรนท่เหว่อกคก ชื่อสกลอะไรไม่รู้ตั้งมากมายเป็นร้อย!
เขาใช้เป็นอยู่ไม่ถึงสิบ ฟลินน์บอกว่าน้อยเหรอ!

ฟลินน์เปิดเข้าเมฆเกล็ดน้ำแข็งสีฟ้า 'ฟรีซ' แล้วก็เลือกเมฆย่อย
'คริสตัลไลเซชัน'

ลอเรนท่เห็นแล้วก็เข้าใจ อ้อ มันเป็นหนึ่งในสกลน้ำแข็ง
เมื่อฟลินน์กดลงไปก็มีแท่งผลึกน้ำแข็งใสแหลมคมปรากฏขึ้นในมือ
ของลอเรนท่

"ส่งมา" ฟลินน์ผละออกห่างจากเขา ลอเรนท่รีบส่งน้ำแข็งนั้นให้
ทันที

ฟลินน์รับมาแล้วกระโดดขึ้นไปบนหลังคาคอนเทนเนอร์ ใช้แท่ง

น้ำแข็งเหมือนเป็นกล่องส่องทางไกล แล้วก็สบอะไรไม่รู้ยาวเหยียด
ราวกับกำลังหัวเสีย

เพราะความอยากรู้ อยากเห็น ลอเรนท์จึงลองใช้สติกลั่นคู่มือ รู้สึก
แปลกใจ ฟลินน์มีสติลเสกสิ่งของค้วยแฮะ เขาลองหยิบมันขึ้นมาส่งคุณ
แล้วก็อึ้งทิ้งสักระยะ

"โหววว!!!" ผลึกน้ำแข็งนี้เป็นกล่องคุณภาพสูงอย่างไม่น่าเชื่อ
สามารถขุดได้ระยะไกลสุดๆ เห็นรายละเอียดทุกอย่างชัดเจน ลอเรนท์ส่ง
ไปเรื่อยๆ ชักเริ่มสนุก

"นี่มัน..." ลอเรนท์พึมพำ เขาเห็นฐานทัพขนาดใหญ่ของกองทัพ
หนึ่ง ธงรูปโล่โบกสะบัด มันยิ่งใหญ่อลังการมากจนไม่น่าเชื่อว่าจะสามารถ
สร้างทั้งหมดนี้ขึ้นมาได้ภายในระยะเวลาเพียงเท่านี้

กองทัพบก...โจเซฟ...ค่ายแอกซิสเหรอ

"เหวอออ!!!" ลอเรนท์ตกใจจนเกือบทำกล่องร่วง เมื่อส่งไปเห็น
ผู้นำทัพชั่วคราวอย่างเอทีในเครื่องแบบทหารเต็มยศกำลังโบกมือยิ้มว่า
ให้เขาราวกับสามารถมองเห็นเขาได้ในระยะไกล

ลอเรนท์รีบเก็บกล่องอย่างหวาดหวั่น เอทีเห็นเขาจริงหรือ...

"นี่ ไอ้เบ๊อก"

"เฮ้ยยย!" ลอเรนท์มัวแต่เพลินจนไม่รู้ว่่าฟลินน์มายืนอยู่ข้างๆ
ตั้งแต่เมื่อไร เล่นเอาตกใจแทบแย่

"ที่เห็นอยู่นี้ย่น่าจะกองทัพไอ้หนวดเหี้ย นอกนั้นมีแค่สวะ" ฟลินน์
ยิ้มมุมปาก

ลอเรนท์พยักหน้าเบาๆ ก็แหงอยู่แล้วว่ากองทัพของค่ายแอกซิส
น่าจะเก่งที่สุด

จากนั้นฟลินน์ก็เอาแต่ส่งกล่องสอคนแถมศัตรู ลอเรนท์เห็นว่าเวลา
เตรียมสร้างฐานทัพเหลือแก็ไม่ก็นาทีเท่านั้น

"เอ่อ...คุณฟลินน์ครับ" ลอเรนท์เรียกฟลินน์อย่างกล้าๆ กลัวๆ

"อะไร" ฟลินน์ขานรับหัวงา

"เอ่อ...คือ...ไม่สร้างฐานทัพเหรอครับ"

พอพลินน์ได้ฟังดังนั้นถึงกับชะงักกึกชั่วคราว หันขวับมามองจน
ลอเรนที่สะอึกเฮือก

"ไม่มีเพีย" พลินน์ตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ก่อนจะฉีกยิ้มสุดผวา
"อันที่จริง...ไม่จำเป็นต้องมีหรอก"

ลอเรนที่นิ่งอึ้ง เขารู้ว่าพลินน์เป็นโซโลฮีโร มีแค่ตัว แดมมีแค่
คนเดียว ไม่มีฐานทัพ ไม่มีลูกน้อง ไม่มีอาวุธ ในขณะที่กองทัพอื่นเขา
จัดเต็มแบบฟูลออปชัน นี่มัน...โหดร้ายเกินไปไหม

"โอ๊ย!" วู๋ พลินน์ก็เอาแต่น้ำแข็งตบหัวเขาจนเขาน้ำตาแทบเส็ด

"ไอ้เบ๊อ๊ก มัวแต่ยืนเอ่อ น่ารำคาญชะมัด" พลินน์คำ "ไปนั่งจำชื่อ
สกลไป แกมีหน้าที่ใช้ เพราะข้าจะสั่ง"

คำสั่งสุดเผด็จการของพลินน์ทำให้ลอเรนที่ไม่กล้าปฏิเสธ รีบเปิด
เมนูคู่มืออย่างรวดเร็ว สารพัดสกลมากมายหลายชื่อ ลอเรนที่จ้องไป
ท่องไป รู้สึกตาลายสุดๆ

เขานึกถึงสูตรคูณแม่พลินน์ แดง × ไฟ = ไหม้! ส้ม × ดิน = สัน!
เหลือง × ไฟฟ้า = ซอรัค! ฟ้า × น้ำ = แจ็ง! ม่วง × ลม = ปลิว! ขาว ×
ตาย = ตาย!

ขาวเหรอ...ลอเรนที่ยังไม่เข้าใจว่าขาวคืออะไร เพราะในเมนูปุ่ม
ขาวยังกดไม่ได้

'เฟลม' สีแดง คือ ไฟ คุณสมบัติคือ เผาไหม้ร้อน

'เทอร์รา' สีส้ม คือ ดิน คุณสมบัติคือ สะเทือนหลาย

'โบลต์' สีเหลือง คือ ไฟฟ้า คุณสมบัติคือ ซอรัคและแฉีก

'ฟรีซ' สีฟ้า คือ น้ำแข็ง คุณสมบัติคือ เย็น แฉ่แจ็ง

'เกล' สีม่วง คือ ลม คุณสมบัติคือ พัดปลิว ฟุ้ง

จำแค่แต่ละอันมีคุณสมบัติอะไร ลอเรนที่ก็มันแล้ว ยังมีแต่ละสกล
ที่ไม่รู้ว่าใช้ทำอะไรได้บ้าง นี่ยังไม่นับตอนกดพร้อมกันอีกนะ ลอเรนที่
อยากจะสารภาพตรงๆ ว่าจำไม่ได้เลย! แต่ถ้าพุดออกไปสงสัยต้องโดน

มาจรรยาชนบัณฑลโทสะใส่แน่

เขาเคยรู้จากเนโรว่าฟลินน์เป็น 'อาวุธสารพัดนึก' คือ สามารถสร้างอะไรก็ได้ตามที่เจ้าตัวปรารถนาหรือจินตนาการ โดยใช้ธาตุทั้งห้าที่มีอยู่ในโลก ซึ่งฟลินน์จะน่ากลัวหรือไม่นั่นขึ้นอยู่กับว่าฟลินน์คิดอะไรอยู่ในหัว จากที่ทุกคนได้เผชิญมาแล้ว สิ่งที่ฟลินน์คิดนั้นไม่ต้องสาธยายใดๆ

อย่างไรก็ตาม เครื่องเล่นเกมบางประเภทยังมีขีดจำกัดในการสร้างพลังของฟลินน์อยู่ ดังนั้นการเล่นในบางกรณีจึงถูกทำให้ง่ายขึ้นด้วยเมนูสำเร็จรูป ดึงเอาจินตนาการสุดขีดของฟลินน์มาเป็นรายชื่อสกิล ฟลินน์ถึงได้บอกว่ามิให้เล็กลงน้อยเพราะเจ้าตัวไม่เคยต้องใช้เมนูเทือกนี้ ความจริงแล้วมันเยอะมากจนแทบจำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

'หมดเวลาสำหรับองก์ที่ 2 เข้าสู่ละครไฟร์อาร์มี องก์ที่ 3 ซึ่งเป็นฉากสุดท้ายของละครไฟร์อาร์มี'

'ระบบทำการเคลื่อนย้ายฐานกำลังของทุกกองทัพสู่สมรภูมิ'

"เหวอออ!!!" ยังไม่ทันจำชื่อเมนูได้เลย ลอเรนท์และฟลินน์ก็ถูกวาร์ปมายังสนามรบทันที เป็นพื้นดินราบเรียบกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตาเหมาะแก่การเป็นชัยภูมิสงครามโดยแท้จริง

จากนั้นเสียงของระบบก็ดังขึ้น เพื่อประกาศศึกสำหรับเรียลเกมเพลย์ฉากสุดท้าย

'ละครไฟร์อาร์มี องก์ที่ 3 : เรเบลโหมค'

'บทละคร : ให้เหล่าทัพทั้งห้าทำสงครามกัน'

'เป้าหมาย : ทำลายกองทัพของศัตรู สังหารตัวประกันของทุกฝ่าย และรักษาตัวประกันของฝ่ายตัวเอง'

'หากตัวประกันของกองทัพใดเสียชีวิต กองทัพนั้นจะหมดสิทธิ์แสดงค่อ และต้องออกจากเรียลเกมเพลย์ทั้งกองทัพ'

ลอเรนท์ได้ฟังศึกแล้วอ้าปากค้าง ล้อเล่นน่า!!! หมายความว่า... เขาต้องปกป้องฟลินน์ให้ไหมเนี่ยยย!